

Arrest

nr. 215 976 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart op 14 september 2015 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 18 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 16 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 22 februari 2018 neemt de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [M.]

voornaam : [K.G.]

geboortedatum: [1996]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16 februari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

1.4. De verzoekende partij tekent op 21 maart 2018 beroep aan tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 februari 2018. Bij arrest van 18 juli 2018 met nummer 206 928 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“1.

Art. 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

V. doodstraf of executie; of,

f) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

g) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

1.1

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten louter werd afgeleverd op basis van de (onzorgvuldig) genomen beslissing tot weigering erkenning vluchteling als het niet toekennen van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw d.d.16.02.2018.

Het CGVS stelde namelijk onterecht dat verzoekende partij niet voldoende aantoonde dat verzoeker van [J.] afkomstig is. Dat verzoeker in zijn beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van het CGVS uitgebreid heeft omkaderd dat verzoeker wel effectief afkomstig is van Afghanistan, meer bepaald van het dorp [J.].

Dat zowel de verwerende partij als het CGVS dan ook onterecht niet heeft onderzocht of verzoeker bij een verwijderingsmaatregel al dan niet kan bloot gesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen of foltering.

1.2

Verzoeker is namelijk van oordeel dat er een schending van de voormelde bepalingen voorligt aangezien verzoeker bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld kan worden aan handelingen overeenkomstig artikel 3 EVRM en aan ernstige schade overeenkomstig art. 48/4 VW.

Verzoeker is namelijk gevlucht uit zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven. In het verleden is verzoeker reeds in contact gekomen met de Taliban. Verzoeker was namelijk met de schapen van zijn vader naar de bergen gegaan tot plotseling een groep jongeren, die zich uitgaven als leden van de Taliban, een schaap van verzoeker meenamen. Verzoeker had zich hiertegen verzet maar de jongeren hebben verzoeker op dat moment neergeslagen met een steen. Op heden draagt verzoeker nog steeds de uiterlijke kenmerken hiervan met zich mee. (stuk 2)

Gedurende een periode heeft verzoeker zich opgesloten zodanig dat hij niet meer in contact zou komen met de Taliban maar dit was tevergeefs. Op het moment dat verzoeker terug naar de bergen ging met de schapen van zijn vader is verzoeker terug in contact gekomen met de leden van de Taliban.

De leden van de Taliban verontschuldigde zich voor het stelen van een schaap en zeiden tegen verzoeker dat als hij zijn vingerafdruk op een document zou plaatsen, de vader van verzoeker geld zou krijgen voor zijn gestolen schaap. Zonder dat verzoeker het wist heeft hij zijn vingerafdruk geplaatst op een document waarbij hij verklaarde dat hij toe zou treden bij de Taliban. Verzoeker heeft dit nooit gewild.

Desalniettemin wist verzoeker wel dat als hij niet zou toetreden bij de Taliban, hij diende te vrezen voor zijn leven als hij niet zou vluchten. Het is algemeen geweten dat de Taliban geen weerstand duldt.

Uit het EASO Country of Origin Information Report blijkt dat deze vrees ook terecht is. Uit dit rapport blijkt dat de taliban geen geweld schuwt. Indien niet gedaan wordt wat de taliban vraagt, kan dit uw leven kosten. Aangezien verzoeker gevlucht is om toe te treden tot de taliban is de kans zeer groot dat als verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst hij gefolterd of vermoord zal worden door de Taliban. (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups, september 2016, 24) (stuk 3)

1.2

Voorts wenst verzoeker te benadrukken dat het op heden in geheel Afghanistan niet veilig is en ondanks het feit dat de Grondwet van Afghanistan de mensenrechten waarborgt, de mensenrechten op heden in Afghanistan nog steeds slecht zijn en de rechten in de praktijk niet worden gewaarborgd.

1.2.1

Dit blijkt zowel uit het algemeen ambtsbericht van 2016 als uit verschillende recente nieuwsartikelen waaruit blijkt dat het geweld in Afghanistan nog steeds gaande is.

"Afghanistan heeft zich in zijn Grondwet, wetten en ratificering van internationale verdragen verplicht de mensenrechten te waarborgen. Er zijn sinds de val van het Taliban-regime enkele verbeteringen opgetreden. Miljoenen Afghaanse jongens en meisjes gaan naar school. Het maatschappelijk middenveld en media hebben de mogelijkheid gekregen de Afghaanse burgers een stem te geven en voor vrouwen zijn er ook verbeteringen opgetreden. Desalniettemin blijft de mensenrechtensituatie in Afghanistan slecht en zijn de rechten niet gewaarborgd.

De voornaamste mensenrechtenschendingen in Afghanistan betreffen:

- *wijdverbreid geweld - inclusief willekeurige aanvallen op burgers en gericht geweld tegen personen die geassocieerd worden met de overheid door gewapende opstandelingen;*
- *foltering en mishandeling van gedetineerden;*
- *wijdverspreid negeren van de rechtsgang en weinig rekenschap voor mensenrechtenschenders;*
- *doelgericht geweld en wijdverbreide sociale discriminatie tegen vrouwen en meisjes.*

De mensenrechtenschendingen kunnen overal in het land voorkomen, ongeacht wie de effectieve controle heeft in een bepaald gebied."

(Algemeen Ambtsbericht Afghanistan 2016)

"In Afghanistan zijn sinds begin dit jaar al bijna 90.000 mensen op de vlucht geslagen voor het geweld tussen de radicaalislamitische taliban en de Afghaanse veiligheidskrachten." (Dit jaar gingen er al meer dan 90.000 Afghanen op de vlucht voor het geweld, Het laatste nieuwsblad d.d. 09.05.2017, www.hln.be)

"In vergelijking met dezelfde periode vorig jaar is het aantal Amerikaanse luchtaanvallen in Afghanistan meer dan verdrievoudigd. Dat bevestigt William Salvin, de woordvoerder van de VS-strijdkrachten in Kaboel vandaag. Als gevolg daarvan stijgt ook het aantal burgerdoden door VS-bombardementen exponentieel."

(Aantal VS- luchtaanvallen in Afghanistan verdrievoudigd, De redactie d.d. 29.05.2017, www.deredactie.be)

"Voortdurende angst

"Ik heb al vaak bange mensen ontmoet, maar nog nooit waren die zo bang als in Kaboel", zegt Shea. "De mensen leven erin voortdurende angst voor geweld, bombardementen, folteringen, kidnapping en vervolging wegens hun religieuze geaardheid of religie. Het land kent meer dan twintig gewapende groeperingen als de taliban en IS. De Europese overheden claimen dat bepaalde delen van Afghanistan veilig zijn, magr dat klopt niet, iedereen is er een potentieel slachtoffer." (Amnesty International: "Europa stuurt 10.000 Afghanen terug ondanks risico op foltering en overlijden, hln d.d.05.10.2017, www.hln.be) [...]

1.2.2

Voorts stelt het UNHCR ook dat er naast het gevaar voor ernstige schade aan alle Afghanen, als gevolg van het conflict in Afghanistan bij het bepalen van de mogelijke risico's bepaalde profielen een bijzonder zorgvuldig onderzoek vereisen. Een bijzonder onderzoek dient verricht te worden naar de mogelijke risico's voor personen die zijn teruggekeerd uit het westen. Uit de richtsnoeren van de UNHCR blijkt dat verschillende personen die na een asielaanvraag in een westers land terug dienen te keren naar Afghanistan vaak worden aanschouwd als buitenlanders of spionnen voor een westers land waardoor ze nadien gemarteld of vermoord worden door anti-gouvernementele organisaties. (UNHCR Eligibility Guidelines for Afghan Asylum-Seekers, 2016.) (stuk 4)

Bijgevolg kan verwerende partij in het licht van voormelde omstandigheden redelijkheidshalve niet voorhouden dat er voor verzoeker geen reëel risico zou bestaan voor het gevaar op eigen leven of foltering en dient dan ook geoordeeld te worden dat in dat opzicht een schending van artikel 3 EVRM en art. 48/3 VW voorligt.

2.

Bovendien blijkt uit navolgende krantenartikelen, het document van UNHCR en het Algemeen Ambtsbericht van Afghanistan 2016 voldoende dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst effectief het slachtoffer kan worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling:

"Voortdurende angst

"Ik heb al vaak bange mensen ontmoet, maar nog nooit waren die zo bang als in Kaboel", zegt Shea. "De mensen leven erin voortdurende angst voor geweld, bombardementen, folteringen, kidnapping en vervolging wegens hun religieuze geaardheid of religie. Het land kent meer dan twintig gewapende groeperingen als de taliban en IS. De Europese overheden claimen dat bepaalde delen van Afghanistan veilig zijn, maar dat klopt niet. Iedereen is er een potentieel slachtoffer." (Amnesty International: Europa stuurt 10.000 Afghanen terug ondanks risico op foltering en overlijden, hln d.d. 05.10.2017, www.hln.be) [...]

"Afghanistan heeft zich in zijn Grondwet, wetten en ratificering van internationale verdragen verplicht de mensenrechten te waarborgen. Er zijn sinds de val van het Taliban-regime enkele verbeteringen opgetreden. Miljoenen Afghaanse jongens en meisjes gaan naar school. Het maatschappelijk middenveld en media hebben de mogelijkheid gekregen de Afghaanse burgers een stem te geven en voor vrouwen zijn er ook verbeteringen opgetreden. Desalniettemin blijft de mensenrechtensituatie in Afghanistan slecht en zijn de rechten niet gewaarborgd.

De voornaamste mensenrechtenschendingen in Afghanistan betreffen:

- *wijdverbreid geweld - inclusief willekeurige aanvallen op burgers en gericht geweld tegen personen die geassocieerd worden met de overheid door gewapende opstandelingen;*

- *foltering en mishandeling van gedetineerden;*
 - *wijdverspreid negeren van de rechtsgang en weinig rekenschap voor mensenrechtenschenders;*
 - *doelgericht geweld en wijdverbreide sociale discriminatie tegen vrouwen en meisjes.*
- De mensenrechtenschendingen kunnen overal in het land voorkomen, ongeacht wie de effectieve controle heeft in een bepaald gebied.”*
(Algemeen Ambtsbericht Afghanistan 2016) [...]

In het licht van de verklaringen van verzoeker in zijn verhoor en bovenvermelde bevindingen kan dan ook niet worden ontkend dat verzoeker in geval van terugkeer een aanzienlijk risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling omwille van het gegeven dat hij gevlucht is voor de toetreding tot de taliban.”

2.1.2. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de beslissing van de commissaris-generaal van 16 februari 2018, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is aangetast door een zorgvuldigheidsgebrek en in deze beslissing haar ten onrechte een internationale beschermingsstatus wordt geweigerd, moet worden opgemerkt dat deze beslissing van de commissaris-generaal niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en deze kritiek dus niet dienstig is in het kader van huidig beroep. Deze kritiek van de verzoekende partij werd intussen ook reeds beoordeeld door de Raad in zijn arrest van 18 juli 2018 met nummer 206 928, waarbij de Raad zich in volle rechtsmacht uitsprak over het beroep tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal. De kritiek werd afgewezen en de verzoekende partij werd andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2.1.3. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke omstandigheden de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden beslissing zelf geen standpunt wordt ingenomen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

2.1.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij stelt afkomstig te zijn uit het district Surobi in de provincie Kaboel in Afghanistan. Zij herhaalt haar vrees voor vervolging, zoals ingeroepen in haar verzoek tot internationale bescherming, en stelt dat deze steun vindt in een EASO-rapport. Verder voert zij aan dat de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan slecht is, met verwijzing naar een algemeen ambtsbericht van 2016 en enkele recente nieuwsartikelen. Zij stelt nog, hierbij verwijzend naar het UNHCR, dat een bijzonder onderzoek is vereist naar de mogelijke risico's voor personen die zijn teruggekeerd uit het westen.

De verzoekende partij steunt zich op de elementen en stukken zoals zij deze ook reeds aanbracht als verzoeker om internationale bescherming, waarbij niet blijkt dat zij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming en die een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM grotendeels inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t*, C-465/07, § 28 en HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, § 33 en § 35).

In navolging van de commissaris-generaal oordeelde de Raad in zijn arrest van 18 juli 2018 met nummer 206 928 reeds dat de verzoekende partij haar afkomst uit het district Surobi in de provincie Kaboel in Afghanistan niet aannemelijk maakt, waardoor ook geen geloof kan worden gehecht aan het door haar naar voor gebrachte vluchtrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas en waar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit een gebied in Afghanistan waar sprake is van willekeurig geweld of nergens in haar herkomstland veilig te kunnen verblijven, werd de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad oordeelde hierbij ook als volgt betreffende het ingeroepen risico verbonden aan een verblijf in het

Westen: *“Waar verzoeker nog wijst op een risico in zijn hoofde als uit het Westen terugkerende Afghaan, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder van deze vrees melding maakte. Bovendien zet verzoeker deze vrees in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze in concreto uiteen en komt hij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen niet volstaat om zijn beweerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken.”* De verzoekende partij stelde geen cassatieberoep in tegen dit arrest van de Raad, waardoor deze beoordeling definitief is.

Aangezien – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium, voorzien in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, gelet op de veiligheidssituatie aldaar, het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en zij geen nieuwe gegevens aanbrengt waaruit alsnog zou kunnen worden afgeleid dat zij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, kan geen miskenning van dit verdragsartikel worden vastgesteld.

2.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Zij maakt ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, wat het ingeroepen risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing betreft, niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal van 16 februari 2018, en de aldaar doorgevoerde beoordeling. Er dient te worden aangenomen dat het ingeroepen risico reeds werd onderzocht door de commissaris-generaal en er blijkt niet dat dit niet op voldoende zorgvuldige wijze is gebeurd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“De verwerende partij stuurde op 22.02.2018 aangetekend een bevel om het grondgebied te verlaten naar verzoeker. Op datum van 21.03.2018 werd bij per post aangetekende brief een beroep ingediend tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus door het CGVS. (stuk 5) Bijgevolg kan niet anders dan worden vastgesteld dat het beroep door verzoekster in het kader van diens asielprocedure schorsende werking heeft. Verwerende partij werd door de advocaat van verzoekster aangeschreven dd. 22.03.2018 met de vraag, gelet op de schorsende werking van het beroep tegen de beslissing van het CGVS, om het bevel om het grondgebied te verlaten in te trekken, (stuk 6) Verzoeker heeft hier tot op heden nog geen antwoord mogen op ontvangen zodat hij huidig beroep dient in te stellen.”

2.2.2. Artikel 39/70, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”

In deze bepaling kan niet worden gelezen dat het de verwerende partij, hangende de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal of hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad tegen een beslissing van de commissaris-generaal, dan niet zou zijn toegelaten reeds over te gaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze wetsbepaling houdt enkel in dat de betrokken vreemdeling hangende de beroepstermijn of hangende de beroepsprocedure in volle rechtsmacht niet het voorwerp mag uitmaken van een gedwongen

verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen gedwongen verwijdering van het grondgebied in.

Het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd intussen, op 18 juli 2018, ook definitief – en negatief – afgesloten door de Raad, zonder dat uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoekende partij op heden reeds het grondgebied heeft verlaten, laat staan dat dit op gedwongen wijze is gebeurd. Op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij het schorsende karakter van het beroep in volle rechtsmacht niet heeft gerespecteerd.

Een schending van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. CORNELIS